

ВІЙНА НАШИМИ МЕДІАОЧИМА

Привіт. Я Уляна. Спостерігаючи за жахливими реаліями сьогодення, я вирішила створити проєкт. Для мене це вперше і я відчуваю величезну відповідальність, адже це не просто шкільна презентація-це частинка душі кожного, чию історію ви прочитаєте на наступних слайдах.

Я зібрала події з життя студентів коледжу, в якому навчаюся.Ці розповіді дійсно варті нашої уваги. Завдяки цим історіям, я хочу донести, що для кожного війна- це щось особисто-жахливе, що не захочеться розповісти дітям, але всіх нас об'єднує одне- МИ УКРАЇНЦІ !

« Я з Луганщини. Як таких бойових дій у нас не велося, ми опинилися у своєрідному кільці. 24-го до нас зайшло недовійсько. Відразу ж зник зв'язок. У моєму місті його не було близько двох місяців. Доволі часто вимикали світло. Жити без мережі-жах. Було незрозуміло куди йти, щоб евакуюватися (українського телебачення теж не було). Про те, що можна виїхати, нам вдалося дізнатися в останній день «перемир'я», але ми не встигли...Для того, щоб мати хоча б якусь інформацію, ми вирішили придбати SIM-карту LUGAFONE. Це можна було зробити тільки у сусідньому містечку. Черга була величезною, ми стояли близько трьох годин, але нам відмовили. І лише наступного дня ми змогли це зробити. Орки ходили по будинках та випитували інформацію, навіть шукали людей, які зносили пам'ятник Леніну в 2014 році. Брали у полон військових, які були на службі 10 років тому, вони їх катували. Також спалювали наш прапор та замальовували все жовто-блакитне. Ми намагалися виїхати двічі. Першого разу моя родина вийшла на дорогу о 5 ранку, та чекала на водія, який погодився нас вивезти, але він не приїхав. Ми не розуміли, що робити, адже зв'язку не було. Наступного дня нам вдалося. На дорогу до безпечного місця було витрачено близько п'ятнадцяти годин (у звичайний день це можна було зробити за чотири години). Моїй родині неймовірно пощастило евакуюватися, адже вже через два дні водія, який займався перевезеннями, було розстріляно і виїхати стало просто неможливо. Моє містечко було Україною, а тепер – ЛНР...»

Ірина, 16
студентка коледжу

«Спочатку, як і всіх мене охопила паніка та відчай. Я не розумів, що робити. Але вже наступного дня вирішив волонтерити. Я пішов в школу свого міста та почав плести маскувальні сітки. Завдяки тому, що мої знайомі були членами тероборони я зміг напрямую допомагати їм. Вже за тиждень ми облаштували усі блокпости міста і почали допомагати сусіднім населеним пунктам. Ще через тиждень я та моя мама вирішили відкрили гуманітарний штаб. Ми почали розвозити продукти харчування, ліки та інші необхідні речі людям, які потребували цього! Це все відбувалося під час страшених вибухів, моє місто знаходилося за 17км.від окупації. Далі вдалося налагодити зв'язки із спец. службами- ми допомагали окупованим містам! Пізніше ми офіційно зареєстрували нашу волонтерську організацію! Не можу не згадати про свого брата. Він став волонтерити в перший день початку повномасштабної війни. Згодом він почав вивозити людей з окупованих міст: Ірпінь, Буча, Макарів та ін.. Його нагородили медаллю «Волонтер-з Україною в серці». На цьому можна завершити мою розповідь. Усе буде Україна!»

БОГДАН, 17
СТУДЕНТ КОЛЕДЖУ

«24 МЕНЕ РОЗБУДИЛА МАМА, СКАЗАВШИ, ЩО НЕПОДАЛІК БУДИНКУ НАШИХ РІДНИХ УПАВ СНАРЯД. СПОЧАТКУ Я НЕ МІГ ПОВІРИТИ, ПОТІМ ЗРОЗУМІВ, ЩО ЦЕ Є ПРАВДА. Я ЖИВУ ЗА 4 КМ. ВІД УСІМ ЗНАЙОМОЇ БОДОДЯНКИ. ЛЮТИЙ БУВ БІЛЬШ-МЕНШ СПОКІЙНИМ. АЛЕ ВЖЕ 1 БЕРЕЗНЯ ПОЧАЛИ БОМБИТИ БОРОДЯНКУ. 8-ГО ПО МОЇЙ ВУЛИЦІ ІЗДИЛИ ТАНКИ. МИ НЕ СПУСКАЛИСЯ ДО БОМБОСХОВИЩА, ВОНО ДАЛЕКО, ТА Й ДОМА КОМФОРТНІШЕ. НАЙБІЛЬШЕ ЗАПАМ'ЯТАЛИСЯ ДВІ «ПОДІЇ». РІВНО О 4 РАНКУ, ЯКОГОСЬ ІЗ ДНІВ ВІЙНИ, Я ПОЧУВ СИЛЬНИЙ ШУМ, ЯК ВИЯВИЛОСЯ ПІЗНІШЕ, ТО БУЛА РАКЕТА, ВОНА ПРОЛЕТІЛА НАД МОІМ БУДИНКОМ. ПІД ЧАС ОКУПАЦІЇ МОГО СЕЛИЩА МИ З МАМОЮ СТАЛИ ВОЛОНТЕРАМИ: ПЕКЛИ ХЛІБ, ТА ПІД ЧАС ЗАТИШШЯ РОЗНОСИЛИ ЙОГО ІНШИМ. ОДИН ІЗ ТАКИХ ПОХОДІВ БУВ НЕЙМОВІРНО СТРАШНИМ. МИ ПОЧУЛИ, ЩО ІДЕ ТЕХНІКА. Я ПРОЩАВСЯ ІЗ ЖИТТЯМ. СТАВШИ ПІД ЗАБОР НАЙБЛИЖЧОГО БУДИНКУ, МИ ОПУСТИЛИ ГОЛОВИ, ЩОБ НЕ ДИВИТИСЯ ПЕРЕД СМЕРТЮ У ВІЧІ НЕЛЮДІВ... ТОДІ Я БУВ У БІРЦЯХ ТА КАМУФЛЯЖНИХ ШТАНЯХ...ЦЕ НАВІВАЛО ЩЕ БІЛЬШОЇ ВПЕВНЕНOSTІ, ЩО ЦЕ КІНЕЦЬ. ПОВЗ НАС ПРОІХАЛО 12 ОДИНИЦЬ ВОРОЖОЇ ТЕХНІКИ... МИ ВИЖИЛИ. ДАЛІ Я СТАВ ДОПОМАГАТИ ТЕРОБОРОНІ, МАЮЧИ БІНОКЛЬ, Я СПОСТЕРІГАВ ЗА ПЕРЕМІЩЕННЯМ ВОРОЖОЇ ТЕХНІКИ! ТАКОЖ, МОЯ СІМ'Я РОЗВОЗИЛА ПРОДУКТИ ХАРЧУВАННЯ ЖИТЕЛЯМ МОГО МІСТЕЧКА. ЯКЩО БУВ НАДЛИШОК ІЖІ- МИ ЗАВОЗИЛИ ПРОДУКЦІЮ У СУСІДНІ НАСЕЛЕНІ ПУНКТИ. ОКУПАНТИ ЗАБИРАЛИ ОСТАННІ ШМАТКИ ІЖІ, ЛЮДИ ЗМУШЕНІ БУЛИ ВІДДАВАТИ, ІНАКШЕ -СМЕРТЬ. МИ ІЛИ ПРОСТО КАРТОПЛЮ, АЛЕ ЦЕ ХОЧ ЩОСЬ У ПОРІВНЯННІ З ІНШИМИ! ОСЬ ТАКА МОЯ ІСТОРІЯ ВІЙНИ. УСІМ МИРУ!»

АРТЕМ, 18
СТУДЕНТ КОЛЕДЖУ

«МИ З РОДИНОЮ БУЛИ ЗА 5 КМ. ВІД МАКАРОВА. НІКОЛИ НЕ ЗАБУДУ ТІ ДНІ, ЯКІ ПРОВІВ В «ОКУПАЦІЇ». ФАКТИЧНО МАКАРІВ НЕ БУВ ОКУПОВАНИЙ! Я ВИІХАВ ЗА ТИЖДЕНЬ ПІСЛЯ ПОЧАТКУ ТОГО ВСЬОГО. НАД НАМИ ПОСТІЙНО ПРОЛІТАЛИ РАКЕТИ ТА ІНШІ СНАРЯДИ. БУЛО БАГАТО ВИБУХІВ, У ТОМУ ЧИСЛІ Й БІЛЯ МОГО БУДИНКУ. ПОВЕРНУВШИСЬ, МИ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО НАША КВАРТИРА ЗАЛИШИЛАСЯ БЕЗ ВІКОН ТА БАЛКОНУ, АЛЕ ТО НІЧОГО У ПОРІВНЯННІ З ІНШИМИ. ВІДБУДУЄМО!»

ВЛАДИСЛАВ, 18
СТУДЕНТ КОЛЕДЖУ

«Я з МАКАРОВА. В ПЕРШИЙ ДЕНЬ ВІЙНИ МИ ЗІБРАЛИ ТРИВОЖНУ ВАЛІЗКУ. ДО ОСТАННЬОГО СПОДІВАЛИСЯ, ЩО ВОНА НАМ НЕ СТАНЕ В НАГОДІ. АЛЕ... ПЕРШІ ВИБУХИ, ПЕРШІ КОЛОНИ ВОРОЖОЇ ТЕХНІКИ, ПЕРШІ ВУЛИЧНІ БОЇ. МИ СИДИЛИ В ПОГРЕБІ. ЗГОДОМ МИ НЕ РОЗУМІТИ, ЯКИЙ ДЕНЬ, КОТРА ГОДИНА, УСІ ПРИСТРОЇ РОЗРЯДИЛИСЯ. У НАС НЕ БУЛО НІ ВОДИ, НІ ІЖІ. ОДНОГО РАЗУ ТАТО ПІШОВ ЗАРЯДЖАТИ ТЕЛЕФОН ВІД АКУМУЛЯТОРА МАШИНИ. ДО НЬОГО ПІДІЙШЛИ НАШІ ЗАХИСНИКИ І СКАЗАЛИ ТЕРМІНОВО ЕВАКУЮВАТИСЯ. У МЕНЕ БУЛО МЕНШЕ 3-ОХ ХВИЛИН, ЩОБ ЗІБРАТИ РЕЧІ. ДАЛІ УСЕ ЯК В ТУМАНІ, Я НЕ ПАМ'ЯТАЮ, ЯК МИ ВИЇЗДЖАЛИ. АЛЕ В ПАМ'ЯТІ ВІДКЛАВСЯ МОМЕНТ, ЯК ЗСУ ВИВОДИЛИ МАЛЕНЬКИХ ДІТЕЙ, А ПОРЯД ЙШЛИ ІХНІ МАТЕРІ...»

МАРІЯ, 16
СТУДЕНТКА КОЛЕДЖУ

«МОЄ РІДНЕ МІСТО ЗНАХОДИТЬСЯ НЕПОДАЛІК МАРІУПОЛЯ. СПОЧАТКУ НАС БОМБИЛИ. ГАРНО ТАК БОМБИЛИ. БОІ ТРИВАЛИ НЕДОВГО, ВЖЕ ЗА ТИЖДЕНЬ ПРИЙШОВ «РУСЬКИЙ МІР». ГРАБУЮЧИ КОЖЕН БУДИНОК НА СВОЄМУ ШЛЯХУ, ВОНИ ЛИШАЛИ ЛЮДЕЙ ЖИТТЯ. УБИЛИ СІМ'Ю, ЯКУ Я ЗНАВ. ЗАХОДЯЧИ ДО ОСЕЛЬ, РАШИСТИ ВИГАНЯЛИ ВЛАСНИКІВ, ЗАБИРАЛИ ІХНІ МАШИНИ НА ЯКИХ ВИВОЗИЛИ УСІ ЦІННОСТІ, ЯКІ ВДАЛОСЯ НАГРАБУВАТИ. ВОНИ БУЛИ ВСЮДИ. БРАЛИ У ПОЛОН ГРОМАДСЬКИХ ДІЯЧІВ, ВОЛОНТЕРІВ, ВІЙСЬКОВИХ ТА ІХ ДІТЕЙ, ЗМУШУВАЛИ КОПАТИ ОКОПИ.

МИ ВИІЖДЖАЛИ РАНКОМ, БУЛА КОЛОНА З ТРИДЦЯТИ АВТО. МИ ПРОЙШЛИ БЛИЗЬКО ДВАДЦЯТИ «РУССКІХ» БЛОКПОСТІВ. ОСОБЛИВО ПЕРЕВІРЯЛИ ЧОЛОВІКІВ. ОДИН ІЗ РАШИСТІВ СКАЗАВ: «ПОЧЕМУ ВИ УЕЗЖАЕТЕ? ТАМ ВОЙНА! А ЗДЕСЬ УЖЕ НЕТУ!» ЯК ВИЯВИЛОСЯ- «РУССКІЙ МІР» ГІРШЕ НАВІТЬ ВІЙНИ!»

ІВАН, 18
СТУДЕНТ КОЛЕДЖУ

«ХОЧУ РОЗПОВІСТИ ПРО НАШУ ЕВАКУАЦІЮ. ЦЕ
БУЛО 26 ЛЮТОГО. МОЯ ПОДОРОЖ ДО ВОКЗАЛУ БУЛА
НЕЙМОВІРНО СКЛАДНОЮ ТА ДОВГОЮ. СПОЧАТКУ
МАШИНА, ЯКА МАЛА НАС ЗАВЕЗТИ НА МІСЦЕ
ПРИЗНАЧЕННЯ ПЕРЕСТАЛА ІХАТИ. МИ ВИРІШИЛИ
ЙТИ ПІШКИ ДО МЕТРО. ПРИЙШОВШИ, МИ ЧЕКАЛИ
40ХВ. НА ПОТЯГ. У ТАКІ МОМЕНТИ ЧАС ІДЕ
НЕЙМОВІРНО ПОВІЛЬНО. ЗДАВАЛОСЯ, ЩО
ПРОЙШЛА ЦІЛА ВІЧНІСТЬ. ДОІХАВШИ ДО
ПОТРІБНОЇ НАМ СТАНЦІЇ, МИ ПОБАЧИЛИ ДУЖЕ
БАГАТО ЛЮДЕЙ! БУЛА ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ДІТОК,
ЯКІ ПЛАКАЛИ, ЧИ ВІД НЕРОЗУМІННЯ ТОГО, ЩО
ВІДБУВАЄТЬСЯ, ЧИ ЧЕРЕЗ ТРИВОЖНІСТЬ БАТЬКІВ.
МОЖЛИВО ЧЕРЕЗ ПРОЩАННЯ З ТАТКАМИ... ТАКОЖ,
БУЛО ЧИМАЛО ДОМАШНІХ ТВАРИНОК, ЯКИХ ЛЮДИ
РЯТУВАЛИ ВІД НЕМИНУЧОЇ СМЕРТІ. ВИЙШОВШИ НА
ПОТРІБНУ НАМ ПЛАТФОРМУ МИ ПОБАЧИЛИ
БЛИЗЬКО 2000 ЛЮДЕЙ. ХАВШИ ПОТЯГОМ ПІСЛЯ
НАСТАННЯ ТЕМРЯВИ, НАМ ЗАБОРОНИЛИ
КОРИСТУВАТИСЯ ЛІХТАРИКАМИ І ТД... МИ
ДІСТАЛИСЯ ДО БЕЗПЕЧНОГО МІСЦЯ СЕРЕД НОЧІ».

КРІСТІНА, 17
СТУДЕНТКА КОЛЕДЖУ

«Почну з того, що 24 ми вже чули вибухи, адже живемо неподалік Гостомеля. Через декілька днів цей жах спіткав і моє рідне містечко. Спочатку ворог використовував просто автомати чи стрільбу з танків. Тероборона намагалася дати відпір, але через недостатню кількість зброї вони не могли цього зробити. Далі почалися авіабомбардування під час яких будинок ходив ходором. Моя родина пересиджувала обстріли у ванній кімнаті. Одного разу нам зателефонувала сусідка і сказала, що о 16:50 буде бомбардування. Я відразу подивилася на годинник і він показував 16:48- у нас 2хв., подумала я. Ми поспіхом взяли речі першої необхідності . 16:50. Я з сім'єю у під'їзді. Вибух. Піднявши голову, бачу величезну хмару диму. Вибуховою хвилею нас відкинуло назад. Ми побігли до підвалу. Просидівши увесь день у бомбосховищі, вирішуємо піти до квартири, адже більш-менш тихо. Як тільки піднялися на верх-почули неймовірно гучні вибухи. Хвилину, щоб оговтатися і тут підбігає моя знайома, починає кричати та плакати: «Де мої батьки? Я не знаю чи вони вижили!» У такі моменти життя набуває іншого забарвлення- сірого та непривабливого. Але все обійшлося- вони живі! Ми заночували у підвалі. Десь тоді прийшло розуміння того, що потрібно виїжджати. Під ранок я хотіла запалити свічку, але це виявилось неможливим-кисню практично не було. Коли ми покидали моє місто, нас супроводжувала тероборона. Особисто для мене війна змінила усі пріоритети.»

ДІАНА, 17
СТУДЕНТКА КОЛЕДЖУ

« КОЛИ РОЗПОЧАВСЯ ПОВНОМАШТАБНИЙ НАСТУП, НІХТО НЕ ЗНАВ ЩО РОБИТИ І КУДИ БІГТИ. Я ВИРІШИЛА ВИЇХАТИ У ПЕРЕДМІСТЯ КИЄВА, ЯКЕ ЗГОДОМ БУЛО ОКУПОВАНЕ.

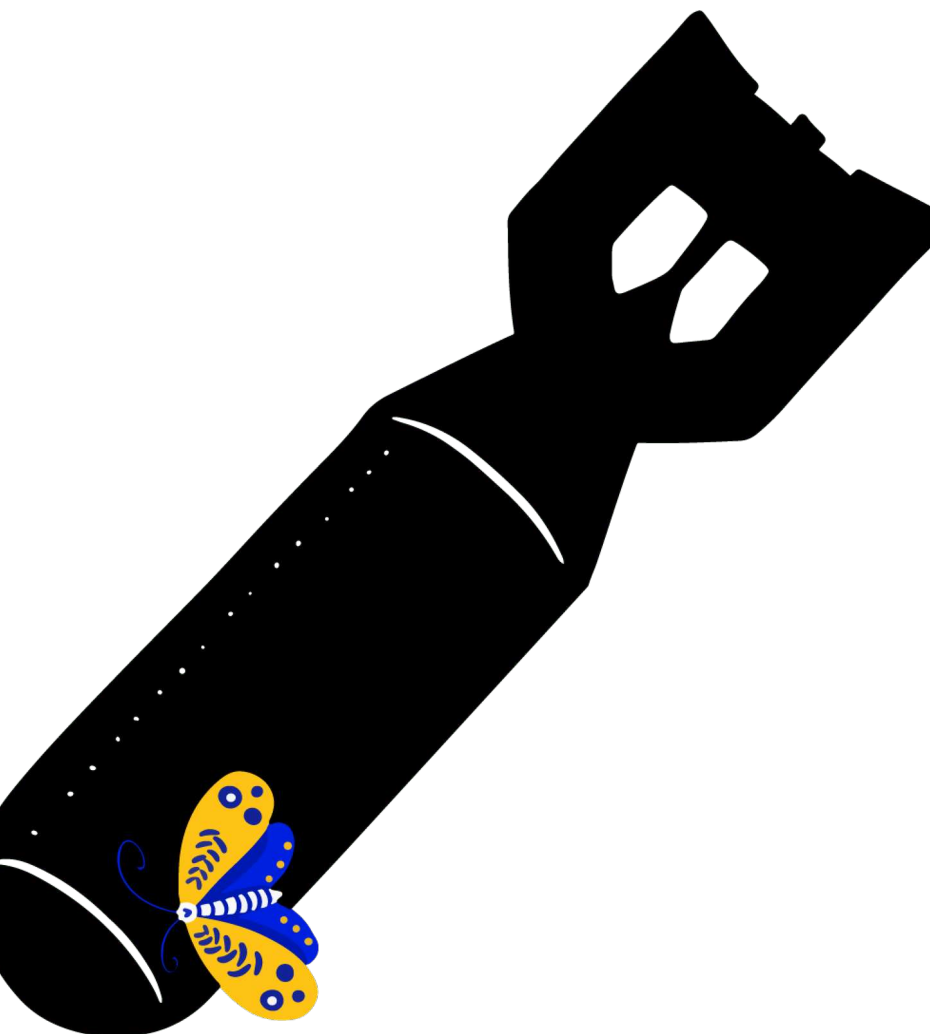
РАШИСТИ ХОДИЛИ ПО БУДИНКАХ ТА ЗАБИРАЛИ ТЕЛЕФОНИ. Я РОЗУМІЛА, ЩО ЯКЩО НЕ ВИЙДУ НА ЗВ'ЯЗОК ЗІ СВОЄЮ МАМОЮ, ТО ВОНА МОЖЕ ЦЬОГО НЕ ПЕРЕЖИТИ. Я ЗАХОВАЛА СВІЙ ПРИСТРІЙ ЗА ШАФУ. НА ЩАСТЯ, ЙОГО НЕ ЗНАЙШЛИ. УСЕ ЦЕ БУЛО ЯК СТРАШНИЙ СОН.

ЗАРАЗ Я НАМАГАЮСЯ ПОВЕРНУТИСЯ ДО НОРМАЛЬНОГО, ДОВОЄННОГО ЖИТТЯ. УСЕ БУДЕ УКРАЇНА!»

РЕГІНА, 19
СТУДЕНТКА КОЛЕДЖУ

«25 ЛЮТОГО Я ВИЇХАЛА ЗІ СТОЛИЦІ У ПЕРЕДМІСТЯ.
САМЕ ТОДІ ВПЕРШЕ ПОЧУЛА ГУЛ РАКЕТ, ЯКІ
ПРОЛІТАЛИ НАД НАМИ. МОЯ РОДИНА ОПИНИЛАСЯ
МІЖ ДВОХ ВОГНІВ: ЗСУ ТА НЕДОВІЙСЬКО. ДРУГИЙ
ДЕНЬ ПОВНОМАШТАБНОЇ ВІЙНИ ПРОЙШОВ В
УКРИТТІ, ТОДІ Ж ЗНИКЛО СВІТЛО. МІСТЕЧКО У
ЯКОМУ Я ПЕРЕБУВАЛА, НА ЩАСТЯ, НЕ ОКУПУВАЛИ.
АЛЕ ВСЕ-ТАКИ ДЕСАНТ ТАМ БУВ. ВОНИ НАМАГАЛИСЯ
ЧЕРЕЗ ЛІСИ ДІЙТИ ДО КИЄВА. ВРАХОВУЮЧИ
ПОСТІЙНУ ЗАГРОЗУ ЖИТТЮ, МОЯ РОДИНА
ВИРІШИЛА ВИЇХАТИ У БЕЗПЕЧНЕ МІСЦЕ. МИ
ПРОЇХАЛИ КУПУ БЛОКПОСТІВ, ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ
ТА СНАРЯДІВ, ЯКІ ЛЕТІЛИ НАД НАШИМИ ГОЛОВАМИ».

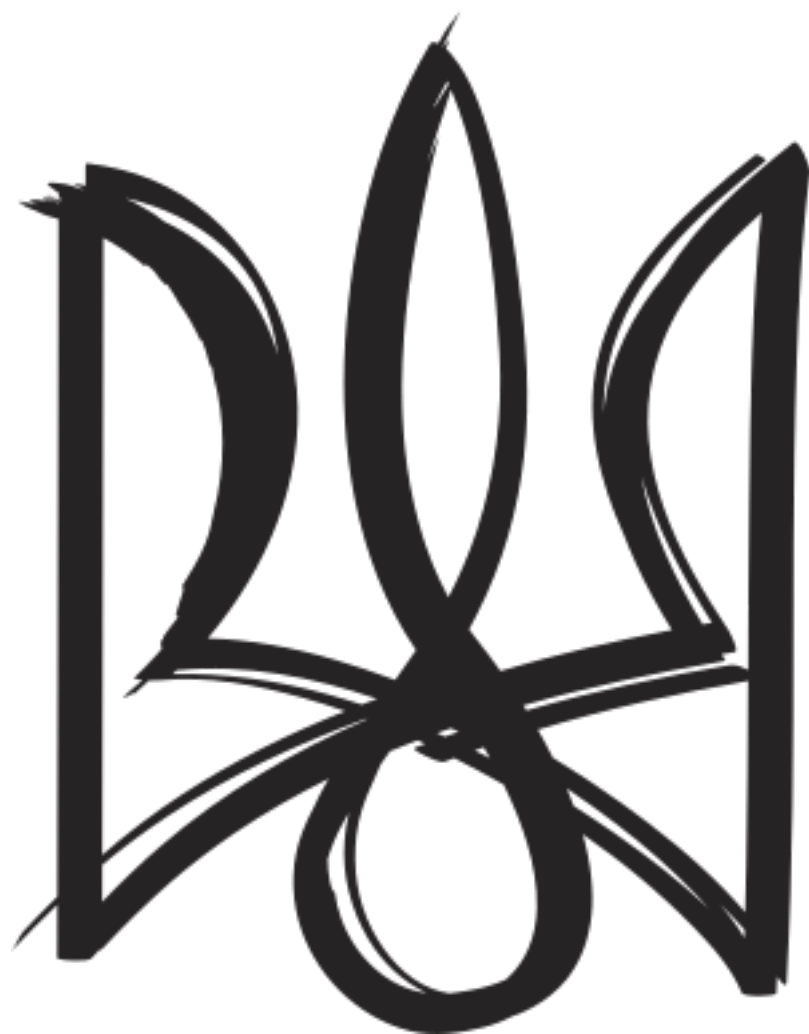
ВЕРОНІКА, 16
СТУДЕНТКА КОЛЕДЖУ

МЕНІ ХОТИЛОСЯ КРИЧАТИ, КОЛИ Я СЛУХАЛА ЦІ ІСТОРІЇ. МЕНЕ ПЕРЕПОВНЮВАЛИ ЕМОЦІЇ. КОЖНУ ПОДІЮ ІЗ ЖИТТЯ ЦИХ ЛЮДЕЙ Я ПЕРЕЖИЛА У СВОЇЙ СВІДОМОСТІ. УСІ ЦІ 10 РОЗПОВІДЕЙ АБСОЛЮТНО РІЗНІ, АЛЕ ТАКІ СХОЖІ, ПРАВДА? Х ОБ'ЄДНУЄ ОДНЕ-ВІЙНА, ЯКУ ЖОДЕН ІЗ ГЕРОІВ МОГО ПРОЄКТУ НЕ РОЗПОЧИНАВ. МИ ЖИВЕМО У ЖАХЛИВІЙ РЕАЛЬНОСТІ, КОЛИ ЗАВТРА МОЖЕ НЕ НАСТАТИ. ПОВНОМАШТАБНА ВІЙНА ЗМІНИЛА ПРІОРИТЕТИ УСІХ СВІДОМИХ УРАІНЦІВ! МИ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ЖИТИ МОЖНА І З ОДНИМ СПОРТИВНИМ КОСТЮМОМ, АДЖЕ ТІКАЮЧИ ВІД ВІЙНИ НІХТО ПРО ОДЯГ НЕ ДУМАВ. УСІ РЯТУВАЛИ ЖИТТЯ: СВОЄ ТА РІДНИХ.

ПРОЄКТ ВИКОНАЛА ПОПСУЙ УЛЯНА, СТУДЕНТКА
ВІДОКРЕМЛЕНОГО СТРУКТУРНОГО ПІДРОЗДІЛУ
«ФАХОВИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ КОЛЕДЖ ДЕРЖАВНОГО
ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ «КИІВСЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ
ВАДИМА ГЕТЬМАНА»

СЛАВА УКРАЇНІ!